med Hensyn til Afsoning af de i §§ 1 og 3 nævnte Straffe skulle ansees som Tvangsarbeidshuse, hvilket derefter bliver at bringe til almindelig Kundskab ved en offentlig Bekjendtgjørelse.

§ 5.

Naar Nogen paa engang findes skyldig i Løsgængeri og Betleri, bliver kun den for den førstnævnte Forseelse fastsatte Straf at anvende, hvorhos det begaaede Betleri bliver at tage i Betragtning ved Straffegradens Bestemmelse.

§ 6.

Børn under kriminel Lavalder straffes ikke for de i denne Lov omhandlede Forseelser.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Det har alt længe været erkjendt, at de i den nugjældende Lovgivning foreskrevne Straffe for Løsgængeri og Betleri ere altfor strenge, og at der navnlig er tillagt disse Forseelsers Gjentagelse en uforholdsmæssig stor Virkning til Straffens Forhøielse. Efter den i Frd. 21de Aug. 1829 §§ 3 og 4 indeholdte Bestemmelse om, at den sammesteds for 3die Gang begaaet Løsgængeri og for 4de Gang begaaet Betleri foreskrevne Straf af Forbedringshusarbeide fra 1 til 2 Aar fordobles lige saa mange Gange, som Forseelserne paany begaaes, uden at der er sat nogen Begrændsning, kan Straffen endog stige saa høit, at den allerede for 9de og 10de Gang begaaet Forseelse lettelig vil naae udover den sandsynlige menneskelige Levealder. I Betragtning heraf og da den til at undersøge Straffeanstalternes økonomiske og finantsielle Forhold nedsatte Kommission har henledet Opmærksomheden paa det Utilraadelige og Mislige i at overfylde Straffeanstalterne med de for omtmeldte Forseelse domfældte Personer, der meget ofte ere ude af Stand til at deeltage i det der reglementerede Arbeide, har den Kommission, der under 22de Februar d. A. blev nedsat til at tage det ifølge Kommissorium af 18de August 1850 udarbeidede Udkast til en Straffelovbog for Kongeriget Danmark under Drøftelse og Behandling, fundet Anledning til at foreslaae Justitsministeriet allerede nu at forelægge Rigsdagen Udkast til en Lov om Forandring i de gjældende Straffebestemmelser for Løsgængeri og Betleri. Kommissionen har saa meget mere fundet sig opfordret hertil, som det, ihvorvel det netop af Hensyn til den antydede praktiske Trang var paatænkt i Udkastet til Straffeloven at optage et Kapitel om Straffen for Løsgængeri og Betleri, maatte erkjendes, at disse Lovovertrædelser, der efter deres Beskaffenhed dog nærmest maae betragtes som Politiforseelser, ikke egentlig høre hjemme i en almindelig Straffelovbog, der har de egentlige Justitsforbrydelser til Gjenstand. Denne Kommissionens Indstilling har Justitsministeriet troet ønske at kunne tiltræde, og nærværende Udkast er saaledes udarbeidet i alt Væsentligt overeensstemmende med det fra Kommissionen modtagne Forslag.

ad § 1.

Det har været Gjenstand for Overveielse, om det var rigtigt at belægge det i denne § omhandlede Forhold, nemlig Løsgængeri i dette Ords oprindelige og naturlige Betydning, med Straf uden at betinge denne af, at noget af de i § 2 nævnte Tilhold var gaaet i Forveien. Man har imidlertid i den Fare, hvormed et saadant Forhold truer Samfundet, troet at finde overveiende Grund til Bestemmelsen, i hvilken Henseende det ogsaa fortjener at bemærkes, at ligesom det i vor Retspraxis er anerkjendt, at Straf for Løsgængeri kan idømmes, uagtet intet Tilhold er givet den Paagjældende, saaledes findes en tilsvarende Forskrift i flere andre Straffelovbøger og deriblandt navnlig i tvende iøvrigt indbyrdes saa afvigende Straffelove som den franske og den preussiske; men man har derhos, ved at opstille Begrebet om denne Forseelse, ladet sig det være magtpaaliggende at begrændse dette saa nøie, at ikkun de, der uden at være i Besiddelse af nogensomhelst Subsistentsmidler føre et egentlig omflakkende Liv, altsaa de virkelige Landstrygere og Vagabonder, ville rammes af Straffebestemmelsen. Hvad Straffen angaaer have vel enkelte Medlemmer af den under 22de Februar d. A. anordnede